

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy, zmienionej przez dyrektywę 2002/73/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r., należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie krajowe, takie jak sporne w postępowaniu głównym, na które składają się przepisy dotyczące zatrudnienia, stanowiące integralną część umowy o pracę zawartej przed przystąpieniem danego państwa członkowskiego do Unii Europejskiej, które przewiduje, że stosunek pracy ustaje z powodu osiągnięcia wieku emerytalnego, określonego w zależności od płci pracownika, wprowadza zakazaną przez tę dyrektywę dyskryminację bezpośrednią, jeżeli pracownik osiągnie ten wiek po przystąpieniu tego państwa do Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 80 z 17.3.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 września 2013 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana — Włochy) — Daniele Biasci i in. przeciwko Ministero dell'Interno, Questura di Livorno

(Sprawy połączone C-660/11 i C-8/12) (¹)

(Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Artykuły 43 WE i 49 WE — Gry losowe — Przyjmowanie zakładów — Warunki zezwolenia — Wymóg posiadania zezwolenia wydanego przez policję oraz koncesji — Przepisy krajowe — Minimalne odległości obowiązujące między punktami przyjmowania zakładów — Działalność transgraniczna podobna do działalności objętej koncesją — Zakaz — Wzajemne uznawanie licencji w dziedzinie gier losowych)

(2013/C 325/07)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana

Strony w postępowaniu głównym

(Sprawa C-660/11)

Strony skarżące: Daniele Biasci, Alessandro Pasquini, Andrea Milianti, Gabriele Maggini, Elena Secenti, Gabriele Livi

Strony pozwane: Ministero dell'Interno, Questura di Livorno

przy udziale: SNAI — Sindacato Nazionale Agenzie Ippiche SpA

(Sprawa C-8/12)

Strony skarżące: Cristian Rainone, Orentino Viviani, Miriam Befani

Strony pozwane: Ministero dell'Interno, Questura di Prato, Questura di Firenze

przy udziale: SNAI — Sindacato Nazionale Agenzie Ippiche SpA, Stanley International Betting Ltd, Stanleybet Malta Ltd.

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana — Swobodny przepływ osób — Swoboda świadczenia usług — Działalność polegająca na przyjmowaniu zakładów — Przepisy krajowe uzależniające wykonywanie tej działalności od otrzymania zezwolenia i licencji bezpieczeństwa publicznego wydawanych przez krajowe organy administracji — Nieuznanie zezwoleń i licencji wydanych przez zagraniczne organy administracji — Zgodność z art. 43 i 49 WE (obecnie art. 49 i 56 TFUE)

Sentencja

- 1) Artykuły 43 WE i 49 WE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te nie stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które nakładają na spółki pragnące wykonywać działalność związaną z grami losowymi obowiązek uzyskania, poza koncesją udzieloną przez państwo na wykonywanie tej działalności, zezwolenia wydanego przez policję i które ograniczają udzielanie takich zezwoleń w szczególności do wnioskodawców posiadających już taką koncesję.
- 2) Artykuły 43 WE i 49 WE, jak również zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie, które z naruszeniem prawa Unii wykluczyło określoną kategorię podmiotów gospodarczych z możliwości uzyskania koncesji na wykonywanie danej działalności gospodarczej i które zmierza do usunięcia tego naruszenia, organizując przetarg na znaczną liczbę nowych koncesji, chroniło pozycję rynkową uzyskaną przez działające już podmioty gospodarcze w szczególności poprzez ustanowienie minimalnych odległości między punktami zakładanymi przez nowych koncesjonariuszy a punktami działających już podmiotów.

Z art. 43 WE i 49 WE, zasady równego traktowania, obowiązku przejrzystości oraz zasady pewności prawa wynika, że warunki i zasady przetargu, takiego jak przetarg będący przedmiotem sporu w sprawach w postępowaniach głównych, a w szczególności przepisy przewidujące wygaśnięcie koncesji wydanych w wyniku takiego przetargu, takie jak postanowienia zawarte w art. 23 ust. 3 projektu umowy pomiędzy niezależnym urzędem ds. monopolii państwowych i podmiotem otrzymującym koncesję w zakresie gier losowych dotyczących wydarzeń innych niż wyścigi konne, powinny być sformułowane w sposób jasny, precyzyjny i jednoznaczny, czego ocena należy do sądu krajowego.

Artykuły 43 WE i 49 WE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które faktycznie uniemożliwiają wykonywanie jakiegokolwiek działalności transgranicznej w sektorze gier, niezależnie od formy, w jakiej działalność ta jest prowadzona, a w szczególności w sytuacji gdy ma miejsce bezpośredni kontakt między konsumentem a podmiotem gospodarczym i gdy pośrednicy przedsiębiorstwa działający na terytorium kraju mogą zostać poddani fizycznej kontroli służącej celom bezpieczeństwa. Do sądu odsyłającego należy zbadanie, czy ma to miejsce w przypadku art. 23 ust. 3 wspomnianego projektu umowy.

3) Artykuły 43 WE i 49 WE należy interpretować w ten sposób, iż w obecnym stanie prawa Unii okoliczność, że podmiot gospodarczy posiada w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, zezwolenie umożliwiające mu oferowanie gier losowych, nie stoi na przeszkodzie temu, aby inne państwo członkowskie uzależniało, z poszanowaniem wymogów prawa Unii, możliwość oferowania przez taki podmiot takich usług konsumentom znajdującym się na jego terytorium od posiadania zezwolenia wydanego przez jego własne władze.

(¹) Dz.U. C 73 z 10.3.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 września 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret — Dania) — The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs przeciwko Sunico ApS, M & B Holding ApS, Sunil Kumar Harwani

(Sprawa C-49/12) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 1 ust. 1 — Zakres stosowania — Pojęcie sprawy cywilnej i handlowej — Powództwo wniesione przez organ władzy publicznej — Naprawienie szkody wyrządzonej wskutek uczestnictwa w oszustwie podatkowym osoby trzeciej, która sama nie jest płatnikiem podatku VAT)

(2013/C 325/08)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Strona pozwana: Sunico ApS, M & B Holding ApS, Sunil Kumar Harwani

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Østre Landsret — Wykładnia art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1) — Zakres zastosowania — Objęcie zakresem zastosowania powództwa o naprawienie szkody wyrządzonej przez niezapłacenie podatku od wartości dodanej, wytoczonego przez organ podatkowy państwa członkowskiego przeciwko osobom fizycznym i prawnym mającym, odpowiednio, miejsce zamieszkania lub siedzibę w innym państwie członkowskim, opartego na zarzu-

canym pozwanym popełnieniu czynu określanego jako „unlawful means conspiracy”, zaliczanego do prawa deliktów („tort”).

Sentencja

Pojęcie sprawy cywilnej i handlowej w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono powództwo, w ramach którego władze państwa członkowskiego domagają się od osób fizycznych i prawnych mających siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium innego państwa członkowskiego odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez niedozwolone porozumienie mające na celu popełnienie oszustwa polegającego na uchylaniu się od podatku VAT należnego w pierwszym państwie członkowskim.

(¹) Dz.U. C 118 z 21.4.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 września 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Anton Schlecker, działający pod firmą „Firma Anton Schlecker” przeciwko Melitcie Josefie Boedeker

(Sprawa C-64/12) (¹)

(Konwencja rzymska o prawie właściwym dla zobowiązań umownych — Umowa o pracę — Artykuł 6 ust. 2 — Prawo właściwe w przypadku braku wyboru prawa — Prawo państwa, w którym pracownik „zazwyczaj świadczy pracę” — Umowa o pracę wykazująca ściślejszy związek z innym państwem członkowskim)

(2013/C 325/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Anton Schlecker, działający pod firmą „Firma Anton Schlecker”

Strona pozwana: Melitta Josefa Boedeker

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 6 ust. 2 Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie w dniu 19 czerwca 1980 r. (Dz.U. L 266, s. 1) — Prawo właściwe w przypadku braku wyboru prawa — Umowa o pracę — Prawo państwa, w którym pracownik zazwyczaj świadczy pracę — Pracownik, który świadczył pracę długotrwale i nieprzerwanie w jednym państwie członkowskim — Umowa o pracę wykazująca, w świetle wszystkich pozostałych okoliczności sprawy, ścisły związek z innym państwem członkowskim